

## VOETENBANKJE

‘Nou, en dan is hier je bureau,’ zei de jonge vrouw, een meisje nog. Ze keek aarzelend van het bureau naar Cavia. ‘Werkt dit voor jou zo, denk je? Of moet er iets van een voetenbankje...’

‘Nee, dit werkt wel,’ zei Cavia snel. Ze probeerde te bedenken hoe haar nieuwe collega ook alweer heette. De jonge vrouw had het bij de eerste begroeting gezegd, maar toen was Cavia zelf nog veel te druk geweest met normaal doen.

‘Sorry, kun je nog een keer zeggen hoe je heet?’ vroeg ze.

‘Noor.’

‘O ja, Noor,’ zei Cavia. ‘Mooie naam. En ik heet dus Cavia.’

‘Ja, dat is duidelijk,’ zei Noor en ze glimlachte.

Het was even stil.

‘Heb je je inloggegevens al ontvangen?’ vroeg Noor.

‘Nee, is dat erg?’

‘Nou, het was wel handig geweest op zich. Want dan kun je in het systeem. Ik bel wel even.’

Noors telefoon hing aan een dik koord om haar nek. Cavia zag dat ze naar ‘Support’ belde.

‘Ja hoi, met Noor, ik sta hier met een nieuwe werknemer die haar inlog nog niet heeft... Nee, e-mail dus ook niet... Nee, dan heeft het dus geen zin als jullie die naar haar mailen.’

Ze glimlachte even naar Cavia.

‘Ze heet Cavia... Met een c... Ja, inderdaad, ze is ook een... Ja. Mail anders maar naar mij, dan geef ik alles wel aan haar door. Dank je, doe!’

Ze keek Cavia aan. ‘Op zich gaat alles hier best goed, maar soms zijn er kleine dingetjes waar je even achteraan moet bellen. Ik

geef je straks je inloggegevens en dan mag je zelf je wachtwoord weer veranderen, goed?’

‘Ja, goed,’ zei Cavia.

Noor draaide zich om en liep naar de deur.

‘Dank je,’ riep Cavia haar nog na, maar omdat de deur net dichtviel, had Noor dat waarschijnlijk niet meer gehoord.

Ze ging zitten en keek om zich heen. Naar de andere bureaus, die nog leeg waren. Naar de kalender aan de muur waar iemand zorgvuldig alle voorbije dagen had doorgestreept. Naar de kantoorplant, die liet zien dat hij echt was, door aan een zichtbaar sterfproces bezig te zijn.

‘Terug op kantoor,’ zei Cavia hardop, om zichzelf ervan te overtuigen.

## WACHTWOORD

Terwijl Cavia bezig was haar laden te inspecteren om te zien of er bijvoorbeeld gummetjes, een nietmachine of andere leuke spulletjes in waren achtergelaten, ging de deur open. Er kwam een magere man binnen, Cavia schatte hem begin dertig.

Cavia richtte zich op, de man schrok.

‘Hallo,’ zei Cavia, ‘ik kom hier vanaf vandaag werken.’

‘Ah, ja,’ zei de jongeman, ‘ze hadden al gezegd dat er iemand kwam voor...’

‘Communicatie,’ zei Cavia, ‘en aanverwante zaken.’

Ze wist niet wat die aanverwante zaken waren. En eigenlijk was ‘communicatie’ ook al vaag genoeg om veel te kunnen omvatten. Was communicatie niet van zichzelf al een aanverwante zaak?

De man kwam aarzelend op haar af en stak zijn hand uit.

‘Ik ben Otto,’ zei hij.

‘Cavia,’ zei Cavia en ze schudde hem de hand.

‘O, oké, grappig,’ zei Otto. Hij slungelde naar zijn bureau, ging zitten en zette zijn computer aan. Cavia trok nog een lade open en vond daarin een ouderwetse labelmaker. Ze besloot meteen een label voor iets te maken, maar voor wat? Op haar bureau stond een potje Tipp-Ex, dus maakte ze een label waar ‘Tipp-Ex’ op stond en plakte dat op het potje, vlak onder het woord ‘Tipp-Ex’ dat er toch al op stond. Daarna draaide ze het potje open, rook aan de Tipp-Ex en werd overvallen door iets wat voelde als heimwee.

De deur ging nogmaals open. ‘Ha Cavia!’ klonk het, en daarna: ‘O, hoi Otto.’ Dit was Helma, de vrouw die haar had aangenomen. Een gezellige, wat overwerkte vrouw, die versterking had gezocht.

‘Hebben jullie al kennisgemaakt? Otto, Cavia, Cavia, Otto. Otto doet de facturen en wat dies meer zij, en Cavia komt ervoor zorgen dat ik niet gillend gek word. Cavia, ben je blij met deze plek? Lekker dicht bij de verwarming, hè? Heb je je inloggegevens al?’

‘Die krijg ik waarschijnlijk zo van Noor,’ zei Cavia.

‘Hè?’ Helma keek verward de verte in. ‘Daar gaat Noor toch helemaal niet over? Noor is de receptioniste!’

‘Ze heeft er iemand over gebeld.’

Helma zuchtte. ‘Volgens mij heb ik die inloggegevens al gewoon hier.’ Ze liep naar het bureau tegenover Cavia en begon een stapel papiertjes door te nemen.

‘Ja, hier dus. Oké, je inlognaam is “cavia”, allemaal kleine letters, en je voorlopige wachtwoord is “hamster”. Sorry hiervoor, ik weet niet wie dit heeft bedacht, niet bepaald sensitief. De a van hamster is een apenstaartje, en je moet dat wachtwoord dus meteen veranderen.’

Cavia zette haar computer aan. Na enige tijd verscheen er een inlogscherf. Ze tikte ‘cavia’ in, en daarna ‘h@mster’.

‘Welkom’ verscheen er op het scherm.

Cavia ging naar ‘instellingen’ om haar wachtwoord te veranderen. Het voelde als een belangrijke beslissing, haar nieuwe wachtwoord, al was het dat natuurlijk niet.

Uiteindelijk typte ze: ‘Aandeslag123’.

Daarna opende ze het mailprogramma. Cavia nam even een moment de tijd om te genieten van de lege inbox.

## SLA

‘Lunchen doen we hier meestal samen,’ zei Helma, ‘tenzij je dat écht niet wilt.’

‘Nee, leuk juist,’ zei Cavia, terwijl ze probeerde te bedenken of ze dat inderdaad leuk vond. Voor de zekerheid zei ze daarom: ‘Soms vind ik een ommetje ook wel –’

‘Tuurlijk!’ onderbrak Helma haar. ‘Túúrljik! Even een frisse snoet. Doe ik ook heel vaak.’

Ze liepen naar een ruimte bij de keuken, waar een grote tafel stond. Noor was bezig een assortiment aan beleg uit de ijskast te halen. Otto was alvast gaan zitten en pelde een mandarijn.

Er kwam een lange vrouw aangebeend. Ze had een leren broek aan, die bij elke stap een wanhopig geluidje maakte. ‘Jij bent Cavia,’ zei de vrouw en ze stak haar hand uit. ‘Ik ben Bernice, ik ben verantwoordelijk voor workflow en processen.’

‘Vroeger heette dat HR,’ legde Helma aan Cavia uit.

‘Nee, Helma, dat heette niet HR, want er is nog steeds een HR-afdeling, maar die is gecentraliseerd. Ik doe hier de workflow en processen. En ik beheer ook bepaalde budgetten, zoals die van Communicatie.’ Ze keek weer naar Cavia. ‘Als er de komende tijd iets is waarvan jij denkt, hé, dat kan soepeler, dan moet je even met mij een meeting schedulen,’ ging Bernice door. Ze scande de lunchtafel. ‘Is er bleekselderij vandaag?’

‘Nee,’ antwoordde Noor, ‘wel nog een zakje sla.’

‘Het punt is dat ik mijn ontbijt aanpas aan wat er te lunchen is,’ zei Bernice, ‘want als ik weet dat er geen groenten gaan zijn, dan eet ik ’s ochtends al wat groenten.’

Cavia probeerde zich voor te stellen hoe gelukkig zij zelf zou

worden van een ontbijt met groenten. Niet heel erg.

‘Maar er is dus sla,’ zei Noor.

‘Het gaat om waar ik op reken,’ zei Bernice op een toon die duidelijk aangaf dat het gesprek afgelopen was. Ze richtte haar blik weer op Cavia. ‘En wat deed jij hiervoor ook alweer?’

‘Nou, dat is eigenlijk wel een grappig verhaal,’ zei Cavia, omdat ze had gelezen dat het beter was om mislukkingen als grappige verhalen te brengen.

‘Eerst even een broodje, dan gaan we er lekker voor zitten,’ riep Helma.

## FEITJE

De lunchtafel zat inmiddels vol. Cavia wist niet van iedereen wie het was, of wat diegene deed. Naast haar zat een man op leeftijd. Hij was als laatste binnengekomen, want hij was, zo vertelde hij, zojuist naar de mondhygiëniste geweest. Helma had gezegd: 'Eimert zit ook bij ons in de kantooruimte, tegenover Otto.'

Eimert had Cavia niet zichtbaar opgemerkt, omdat hij meteen aan de slag was gegaan met een meergranentriangel waar hij plakken kipfilet op legde, om daar weer mosterd op te smeren. 'Lekker,' zei hij tegen zichzelf.

'Mosterd maakt alles lekker,' probeerde Cavia zich in dit interne gesprek te mengen.

Eimert keek haar geschrokken aan. 'Vind je dat? Dat vind ik geloof ik helemaal niet.'

'Nou, niet álles natuurlijk,' krabbelde Cavia terug, voor ze te boek zou komen te staan als iemand die mosterd door haar vanillevla roerde.

Eimert nam een hap. Tegelijkertijd zei Cavia: 'Ik ben trouwens Cavia, en ik geloof dat wij in dezelfde ruimte gaan werken.'

Op dat moment riep Helma: 'Cavia, het is misschien leuk als we even een snel rondje doen?'

'Ja, leuk,' zei Cavia.

Helma keek de tafel rond. 'Mensen, Cavia is nieuw, dus het is misschien leuk als we éven een snel rondje doen? Dat je zegt wie je bent en wat je hier doet, en misschien nog een leuk feitje over jezelf?'

Oei, een leuk feitje. Cavia begon naarstig na te denken over een leuk feitje over zichzelf. Gelukkig trapte Helma af.

‘Ik ben dus Helma, ik doe hier de communicatie maar daar gaat Cavia mij goddank bij helpen, ik heb twee puberkinderen, of drie als je mijn man meetelt.’ Ze stootte een lach uit. ‘En een leuk feitje over mij is dat ik uilen spaar.’

‘Uilen?’ zei Eimert. ‘Zijn die niet beschermd?’

‘Dingen van uilen, Eimert,’ zei Helma. ‘Bijvoorbeeld een pennebakje. Nou, en dan geef ik het stokje maar meteen door aan jou.’

‘Ik ben Eimert,’ zei Eimert.

Het was stil. Eimert leek te begrijpen dat er meer van hem verwacht werd. ‘Ik heb een vrouw en twee kinderen, maar die zijn al volwassen. En ik ben verantwoordelijk voor de backoffice en eigenlijk alles wat met kader besproken moet worden, dus er zitten zogezegd twee kanten aan. Kwartaal- en jaarrekeningen gaan ook altijd langs mij. Het cijfertjeswerk.’

Cavia probeerde alleen maar te onthouden hoe hij heette en zette mentaal een bakje eiersalade naast zijn hoofd.

‘En een leuk feitje?’ vroeg Helma.

‘Ehm...’ zei Eimert. Het was weer stil.

‘Daar komen we later anders nog wel op terug,’ zei Helma. ‘Noor?’

‘Ik ben Noor, ik doe frontoffice en de telefoon en alles. Ik liep hier vorig jaar stage en toen ik klaar was met mijn opleiding mocht ik blijven.’ Ze dacht even na. ‘En een leuk feitje over mij: ik vind fotografie leuk. En ik hou best wel van katten. Maar ik ben ook allergisch voor ze. Dus.’

Cavia begreep dat de lat voor wat gold als een leuk feitje niet heel hoog lag.

‘Ik ben dus Bernice,’ nam Bernice het over, ‘ik heb al gezegd wat ik deed, en een leuk feitje is dat ik inmiddels twaalf marathons heb gelopen.’ Ze trok met kracht een kuipje hüttenkäse open.

‘Nou, dan geef ik nu het woord aan Otto!’

‘Hoi, ik ben Otto, ik doe de facturen en wat dies meer zij, en een leuk feitje is dat ik vrij veel weet over Wee-O-Twee.’

‘Sandra?’ zei Helma, terwijl ze keek naar een vrouw met kortgeknipt grijs haar. De vrouw was Cavia nog niet eens opgevallen.

‘Hallo, ik ben Sandra,’ zei Sandra, terwijl ze langzaam en gelijkmatig de kring rondkeek, ‘ik regel hier de praktische kantoorzaken.’

‘Nee, je bent ófficemanager, Sandra!’ zei Bernice.

‘Ja,’ zei Sandra, zonder van gelaatsuitdrukking te veranderen.

‘En dan jij, Cavia?’ zei Helma en ze knikte uitnodigend.

‘Ik ben Cavia,’ zei Cavia, ‘en ik kom hier dus helpen met communicatie en aanverwante zaken.’

‘En een leuk feitje?’ moedigde Helma haar aan.

‘O ja. Ik weet veel van goulash,’ flapte ze eruit.

‘Goulash?’ vroeg Eimert, ‘daar ben ik dol op. Mijn vrouw maakt dat ook wel eens. Met van die kruiden erin.’